

Maar Deze

Preek tussen Hemelvaart en Pinksteren over Hebreëen 10:12 en 13
Door ds. G.J. van Aalst

Zingen: Psalm 66:6
Schriftlezing: Hebreëen 10:1-18
Zingen: Psalm 40:4 en 5
Zingen: Psalm 110:1
Zingen: Psalm 118:7

Gemeente, in opzien om het licht en de hulp van boven willen we vers 12 en 13 uit Hebreëen 10 met u overdenken. We lezen deze verzen nog een keer:

Maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods, voorts verwachtede totdat Zijn vijanden gesteld worden tot een voetbank Zijner voeten.

Een samenvatting van deze twee verzen vinden we in de twee woorden: *Maar Deze*. Drie gedachten:

1. Zijn Persoon. Wie wordt hier bedoeld? We lezen dat in vers 12a: ‘Maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende’;
2. Zijn offer. Daarover lezen we in vers 12 midden. ‘Eén slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende’;
3. Zijn zitten. Daarover schrijft de apostel in vers 12b: ‘Is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods’;
4. Zijn verwachten. Dat vindt u in vers 13: ‘Voorts verwachtede totdat Zijn vijanden gesteld worden tot een voetbank Zijner voeten.’

Nog eens: Een samenvatting van het geheel ‘*Maar Deze*’.

1. Zijn Persoon;
2. Zijn offer;
3. Zijn zitten;
4. Zijn verwachten.

1. *Zijn Persoon*

Deze brief is geschreven aan de Hebreeën. Wie zijn dat? Dat zijn mensen die van kinds af aan Hebreeuws spreken. Dat is de taal van het Oude Testament. Het zijn mensen met bloedbanden aan Abraham, de Hebreeër. Of het zijn mensen met een andere achtergrond die zich daaraan verbonden weten en dan met name aan de Hebreeuwse Bijbel, het Oude Testament. De brief is dus geadresseerd aan de Hebreeën, aan hen die Hebreeuws lezen en beminnen.

Waar bevinden deze Hebreeën zich? We weten het niet. Ze zijn verstrooid. Het zijn vreemdelingen. Het zijn mensen die eigenlijk nergens bij horen. Voor de Joden zijn ze te christelijk, voor de christenen zijn ze te Joods. Te midden van het heidendom – dat daar helemaal niets van begrijpt – worden ze bespot. Ze hebben het niet gemakkelijk.

‘Aan de Hebreeën ...’ Wie schrijft dat? Dat weet God. Is het een brief? Ja, aan het eind wel. Maar eigenlijk is het een preek van dertien hoofdstukken. Het is een brief die door de apostel zelf ‘een korte vermaning’ wordt genoemd. Daaruit is dus onze tekst genomen. De apostel schrijft dus aan mensen die verstrooid zijn, die het moeilijk hebben en die heel erg hangen aan het Oude Testament, aan de Joodse godsdienst. Het zijn serieuze mensen.

Wat schrijft de apostel? ‘Maar Deze ...’ Wat wil hij? Als we de bedoeling van de brief moeten samenvatten, dan wil de apostel de Hebreeën eigenlijk een bril geven om het Oude Testament te lezen. Een bril? Ja, maar dan wel een bril die niet beslagen is. De bril van het Nieuwe Testament. De bril van de Geest van Immanuël. De bril van de Geest van Pinksteren. Hij zegt als het ware: Jullie bril is zo beslagen, jullie zicht is zo verduisterd. Deze brief wil samen met de mensen die zo hechten aan het Hebreeuws, het Oude Testament lezen vanuit het woord ‘Deze’. Met eerbied, met aanbidding. De apostel is er vol van. Wij lezen het Oude Testament vanuit ‘Deze’ ... Wie is ‘Deze’ eigenlijk? ‘Maar Deze ...’ Waar het hart vol van is, daar loopt de mond van over. Als de bruid in het Hooglied spreekt over ‘Deze’, dan kan ze er maar Eén bedoelen, namelijk haar Liefste. Ze denkt dat iedereen Hem liefheeft. Ze denkt dat iedereen begrijpt dat ze haar Bruidegom bedoelt. Zo is het hier eigenlijk ook. Maar nu gaat het erom of dat ook in úw hart zo ligt. ‘Maar Deze ...’ Daar hoeven we toch eigenlijk niets aan toe te voegen? Er is geen brief in het Nieuwe Testament die zoveel oudtestamentische Schriftplaatsen aanhaalt dan de Hebreeënbrief. In het korte stukje dat u

is voorgelezen staan drie gedeelten uit het Oude Testament. Het eerste deel gaat over Psalm 40. Het tweede deel over Psalm 110. Dat citaat zit letterlijk in onze tekst. We zingen het straks ook in de tussenzang. Het derde deel is Jeremia 31. Daarin wordt de tijd van Pinksteren aangekondigd, het nieuwe verbond op haar hoogtepunt. We zullen ook zien welke gevolgen dat heeft voor de troost in leven en sterven. Er zijn dus drie oudtestamentische Schriftgedeelten in 18 verzen! Dat is kenmerkend voor deze hele brief. We moeten het Oude Testament lezen vanuit Jezus. Dat wil de apostel. Zó hebben we ook dit gedeelte te overdenken.

‘Maar Deze ...’ Wie is Hij? Kijk eens in vers 5: ‘Daarom komende in de wereld, zegt Hij.’ Kijk eens in vers 7: ‘Toen sprak Ik: Zie, Ik kom.’ Dat is Psalm 40. We lezen in vers 8: ‘Als Hij tevoren gezegd had: Slachtoffer en offerande en brandoffers en offer voor de zonde hebt Gij niet gewild, noch hebben U behaagd’, is dat opnieuw Psalm 40. We lezen in vers 9: ‘Toen sprak Hij: Zie, Ik kom.’ U zegt: Ja, maar nu weet ik het nog niet. Er wordt gesproken over ‘Deze, (...) Hij, (...) Hij, (...) Ik (...)’ Aan het eind van vers 10 staan twee Namen. De Namen Jezus en Christus. Brengt dat iets teweeg in uw hart? Weet u bevindeljk uit Zondag 11 wat deze Naam betekent? ‘Deze’ is Hij, Die de heerlijkheid van Zijn Vader wilde verlaten, en vlees en bloed wilde aannemen als daad van liefde. Drieëndertig jaar lang wilde Hij vlees en bloed opofferen, en aan het einde van deze drieëndertig jaar werd Zijn vlees verbroken, Zijn bloed vergoten. Hij wordt met ‘Deze’ bedoeld. Hij, Die uit de hemel afdaalde tot in de helse angsten, om van de rand van de hel te halen en terug te brengen tot God. Jezus ... Zegt deze Naam u iets? Of zegt die Naam u alles, als de enige Naam onder de hemel gegeven tot redding van het verlorene?

Christus ... Denk aan Zondag 12. Daar lezen we hoe Hij onderwijs kan geven aan blinden, aan dwazen. Zo kan niemand het. Hoeveel geduld heeft Hij om ons onderwijs te geven, om het steeds opnieuw te zeggen. Hij wil als hoogste Profeet steeds opnieuw beginnen. Zoals Hij als enige Hogepriester álles opoffert, is er geen enkele priester. En zoals Hij kan bidden, is er geen enkele priester, geen ambtsdrager of geen enkel mens. Zoals Hij als eeuwige Koning regeert, met zoveel macht en zoveel liefde tegelijk, is er niemand. Hij is Christus. ‘Maar Deze ...’ Maria in Nazareth heeft het, vol verwondering, gehoord: ‘Deze zal groot zijn.’ Dat gold het Kindeke, Dat uit haar geboren zou worden.

‘Deze ...’ Als dat Kindeke veertig dagen oud is, staan Maria en Jozef tegenover Simeon: ‘Zie, Déze wordt gezet tot een val [daar breek je je nek over, Hij wordt tot een rampzalige val], en opstanding [Hij maakt van dood levend] van velen in Israël, en tot een teken [een bewijs van Gods heerlijkheid] dat wedersproken zal worden.’ Boven de Jordaan heeft het geklonken: ‘Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb.’ Op het Meer van Galilea, waar de discipelen zo bang waren, toen ze vreesden het leven te laten in de golven, hebben ze het uitgeroepen: ‘Wie is toch Deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?’ Er zijn mensen die hoofdschuddend hebben gezegd: ‘Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen.’ Met andere woorden: Zeg me wie Uw vrienden zijn, Jezus van Nazareth, dan zal ik zeggen Wie U bent! En om niet meer te noemen als voorbeelden van ‘Deze’. De moordenaar die zijn hoofd nog slechts wat kon draaien, die zijn armen niet meer kon gebruiken, zei tegen zijn kameraad, met wie hij gezondigd en gelasterd had: ‘En wij toch rechtvaardiglijk.’ Zó krijgt deze Jezus waarde. ‘Want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben, maar Deze – Die hier tussen ons in hangt, de middelste Misdadiger – heeft niets onbehoorlijks gedaan.’ ‘Maar Deze ...’, Zijn Persoon. We gaan naar onze tweede gedachte:

2. *Zijn offer*

‘Máár Deze ...’ Daar horen we een tegenstelling in. Door het Bijbelgedeelte dat we samen hebben gelezen, loopt die tegenstelling voortdurend heen. ‘Maar ...’ In de eerste vier verzen zie je de onrust in de tabernakel en in de tempel. Daar waren de offerende priesters en de mensen die kwamen met hun offerdier. Dat dier moest geslacht worden, en dan vloeide het levensbloed eruit. Ze waren amper klaar en dan kwam de volgende alweer om te offeren. Die had ook gezondigd. Was deze persoon klaar, dan kwam er wéér iemand anders. In deze achttien verzen zien we eigenlijk een zevenvoudige tegenstelling. Luister maar. Het gaat over de vele offers die gebracht werden, en in onze tekst gaat het over het ene offer. Hoe onnoemelijk vaak moesten er offers gebracht worden. Denk aan de inwijding van de tempel. De bloedstroom is onbeschrijflijk. Maar daar staat tegenover die Ene ... Het is opvallend dat de priesters tijdens hun werk onder het Oude Testament nooit mochten gaan zitten. Ze moesten altijd staan. Ze waren nooit klaar. In onze tekst staat echter dat Hij zit.

Dan komt de vierde tegenstelling: De aardse priesters die dienden in het aardse heiligdom waren altijd druk. Wat een tegenstelling met het hémelse heiligdom hierboven, sinds de hemelvaart. In het Oude Testament waren de priesters sterfelijke mensen. De een volgde de ander op. Maar die ene Priester met een hoofdletter was een onsterfelijke Priester. Wat een tegenstelling tussen de tijdelijke priesters en de enige Bedienaar van het Nieuwe Testament. En om niet meer te noemen: De schreeuw van het bloed in de tempel gaf altijd te kennen: Tekort, tekort. De roep uit onze tekst is echter ‘volmaakt, volbracht, genoegzaam’. ‘Maar ...’ Er is dus een zevenvoudige tegenstelling. Hier gaat het over één slachtoffer.

In het Oude Testament wordt vaak gesproken over een slachtoffer. Maar wat is dat nu eigenlijk? In het Oude Testament hadden de kerkmensen nog niet de Bijbelboeken die wij hebben. Ze hadden zeker het Nieuwe Testament niet. Maar ze moesten wel onderwezen worden om bekeerd te kunnen worden, want daarbij bindt de Heere ons aan de middelen van de onderwijzing. Deze mensen kregen aanschouwelijk onderwijs door wat ze in de tabernakel en later in de tempel zagen. Wat zagen ze daar dan? Wel, zij zagen een gezond, onschuldig dier. Ze moesten hun hand op de kop van dat dier leggen en hun zonden belijden. Dan werd dat dier gedood. Dan zag je immense stromen van bloed, kolkend, golvend, warm levensbloed. In mijn jonge jaren in de slagerij van mijn ouderlijk huis heb ik vaak met afschuw gezien dat het leven wegvloeiende uit een dier. Het leven stroomde er zomaar uit. Dat krachtige dier dat binnenkwam was even later een leegbloedend dier, dat ten slotte daar levenloos lag. Wat wilde de Heere daarmee zeggen? De ziel die zondigt, die zich vergrijpt aan de levende God, die zal direct beginnen te sterven. ‘Ten dage als gij daarvan eet ...’ Ongehoorzaamheid leidt altijd tot de dood. Ten dage als gij daarvan eet, zult gij beginnen een zekere, vreselijke dood te sterven. Daarom zegt ons Doopsformulier: ‘Dit leven, hetwelk niet anders is dan een gestadige dood ... Ten dage – dus niet 80 jaar later – maar ten dāge als gij daarvan eet – dat is meteen – zult gij beginnen aan het sterven van de drievoudige dood.

Dit leven is niet anders dan een gestadige dood. Jongelui, daar geloven jullie niets van. Toch? Dat jij bezig bent om te sterven, daar geloof jij niets van. Daar wil je niet aan. Maar het is wel waar. Je bent los van het

Leven met een hoofdletter. Als jij bloemen plukt uit de tuin, maak je ze los van de wortel. Je zet ze in een vaas. Dan lijkt het in het begin of er niks veranderd is. Maar je weet wel beter. Los van de wortel is het begin van het eind. En of je dat nu gelooft of niet, het is eeuwig waar. Vraag toch om geopende ogen voor deze werkelijkheid van jouw leven. Welnu, dát moesten de kerkmensen van het Oude Testament ook weten. Dat zagen ze voor ogen. Ze moesten sterven ... Ze hadden de dood verdiend. Ze moesten leren: Dat heb ik verdiend. Niet dat beest heeft gezondigd, maar ík. Dat wilde de Heere deze – ik zou bijna zeggen – onwetende mensen van het Oude Testament inscherpen. Dat moesten ze als eerste heel goed weten. Ze hadden de dood verdiend door hun ongehoorzaamheid.

Het tweede wat ze goed moesten weten, is dat er een mogelijkheid van verlossing is. God heeft namelijk uitgedacht dat er een Onschuldige zal komen, Die in plaats van doodschuldigen het leven zal laten, om met God te verzoenen. Dat is het wonder van het plaatsvervangende Offer. Het wonder van een Ander Die in mijn plaats de dood en zelfs de helse angsten ingaat. Wat een Evangelie: je kunt uit de doodstaat nog verlost worden! Deze twee dingen moesten zij – en wij – leren: Enerzijds doodschuldig en anderzijds: er is een Offer in plaats van doodswaardige Adamskinderen. Al dat offerbloed was een zichtbare prediking van ...

Brandofferen, noch offer voor de schuld,
Voldeden aan Uw eis, noch eer;
Toen zeid' Ik: Zie, Ik kom, o Heer'!

Een godvruchtige Jood had dan een schreeuw in zijn hart, als hij dit woord van de belofte en van de heenwijzing mocht zien: Zie, Ik kom. Maar wanneer zou deze Verlosser komen? De offeraar werd verkwikt door deze belofte. Hij werd bemoedigd door de heenwijzing. Maar hij was amper thuis en ... de zonde was alweer terug. Zijn geweten sprak opnieuw. Alles veroordeelde hem. Een heenwijzing naar dat bloed is geen reiniging door dat bloed. Een bemoediging is niet hetzelfde als verzoening.

Hebreeën, jullie leven bij zo'n dun Bijbeltje. Jullie lezen op een bepaalde manier de Schrift, maar als er nu een wolk voor de zon komt wanneer deze schijnt, en je ziet dan op de aarde de schaduw ervan, wat zeg je dan? Als je dan naar die schaduw wijst, zeg je dan: 'Dat is de zon'? Nee,

toch. Zeg je dan: ‘Dat is de wolk’? Nee toch? Want het is niet de wolk die op de aarde valt. Die wolk is hoger. Hebreeën, jullie wijzen naar de aarde, naar de schaduw, maar de zaak zelf is hoger. De zaak zelf is hemels. Daarom missen jullie die dadelijke troost zo. Daarom zijn jullie zo vertwijfeld en in onzekerheid. Want in het begin des Boeks is al van Mij geschreven. Het Oude Testament is vol van Christus. In het begin des Boeks is van Mij geschreven. In Genesis 3 vers 15 begint het al. Maar lees je het Oude Testament vanuit het licht van de Geest van Immanuël, dan zul je ontdekken dat de Godsopenbaring is voortgeschreden. God heeft meer geopenbaard, Zich rijker bekendgemaakt. Jullie leven en rusten bij zo’n heel klein beetje. Dat doet tekort aan de eer van de Vader Die zond, aan de eer van de Zoon Die kwam, aan de eer van de Geest Die toepast door het gehele Woord. Het gaat om het geheel van de Godsopenbaring. Hoger dan Pinksteren kan niet. Rijker dan Pinksteren kan niet op weg naar de wederkomst. Welnu, dát wil de apostel de Hebreeën inscherpen.

‘Maar Deze ...’ Eén slachtoffer, geofferd hebbende. Heel Zijn leven was opoffering. Heel Zijn leven heeft Hij Zichzelf opgeofferd om in pestwalm van de zonde te wandelen. Hij was nog maar acht dagen oud toen de eerste bloeddruppels al vielen bij Zijn besnijdenis. Hij was 33 jaar oud – dat is niet oud – en toen vielen grote druppelen bloed op de aarde, vanwege Zijn helse benauwdheid. Hij was letterlijk Slacht-offer, een leven lang. Hij heeft gezegd: Ik zal vlees en bloed aannemen met slechts één doel, namelijk om te offeren tot eer van Mijn Vader, in de verheerlijking van de rechten van Mijn Vader, in de prediking van het welbehagen van Mijn Vader, in liefde tot de gegevenen van Mijn Vader. Daar staat Hij, bespot, in Zijn Koninklijke glorie. En kijk eens, het bloed loopt over Zijn heilige gelaat vanwege de doornenkroon in het rechthuis. Straks zullen de spijkers door Zijn handen en voeten gaan. Dan druipt het bloed van het kruis op de aarde. En het allerlaatste van Zijn bloed dat in Zijn lichaam overbleef vloeide eruit door de speerstoot van de soldaat. Eén slachtoffer, dat bracht en was de Zoon van God. Hij was de Zoon des mensen, zoals God de mens bedoelt, alleen maar Zichzelf offerend. Hoort u dat?

Ik wil u wat vragen. Kon Jezus méér offeren dan Hij gedaan heeft? Kon dat? Kon Hij méér bloed storten? Kon Hij méér opofferingsgezind leven? Kon Hij nog méér doen? Nee. Dus ... Er is geen tekort in dat bloed. Zult u dat dan ook niet denken? Als u op uw knieën ligt,

mag u niet denken dat er tekort is in het bloed van het Lam. Want het bloed van deze Jezus reinigt van alle zonden. Onze Dordtse vaders zeggen in hoofdstuk 2 artikel 3: Dat deze bloedstorting overvloedig genoegzaam is voor de zonden van de ganse wereld. Dat heeft niets met algemene verzoening te maken, maar dat heeft te maken met het feit dat er geen enkel tekort is in Zijn bloed. Denk dat toch nooit! Het is overvloedig genoegzaam.

Er ligt ten slotte nog iets in onze tweede gedachte. Zijn offer is één offer. Eén offer, dat is gebracht door de volmaakte Zoon des Vaders. Van Hem staat er in onze tekst dat Hij, als de zondeloze Zoon des mensen, ‘voor de zonden geofferd hebbende’. Wat wil dat zeggen, ‘voor de zonden’? Dat wil zeggen: voor ‘alle’ zonden. Kinderen van God, luister eens, voor al uw zonden wil zeggen: voor al uw zonden met daden, voor al uw zonden met woorden, voor al uw zonden met gedachten, voor al uw zonden in gevoelen, voor al uw zonden in de boosheid die ons altijd aanhangt. Voor al uw zonden van het heden, voor al uw zonden van het verleden.

Sla de zonden nimmer gâ,
Die mijn jonkheid heeft bedreven.

Hebt u het al uitgeweend?

Denk aan mij toch in genâ,
Om Uw goedheid eer te geven.

Zonden, reeds van het uur van mijn ontvangenis af. Er is één Slachtoffer voor de zonden. Voor al die ongehoorzaamheid en al die boosheden, onheiligheid, eigengerechtigheid, dwaasheid, geofferd hebbende. Eén offer als Borg van Sion geofferd hebbende in plaats van. ‘Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.’ Dat wegsterven tot in de rampzaligheid, dat is wat je verdient. En dat doe Ik in uw plaats. ‘Eén slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende.’ Zijn offer. We gaan naar onze derde gedachte:

3. Zijn zitten

We lezen in onze tekst verder: ‘Maar Deze ... is in eeuwigheid gezéten aan de rechterhand Gods.’ De zittende Priester, in alle rust. O, wat een

verschil met die drukke priesters. Elke keer opnieuw moesten ze een dier doden. Deze priesters moeten ervaren slachters geweest zijn. Ze stonden daar bij wijze van spreken in het offerbloed. Als ze godvruchtig waren, werden ze daardoor onderwezen en bemoedigd. Het was een heenwijzing. En terwijl zij stonden in de plassen bloed, bondsde hun geweten: Dit is tekort, tekort, tekort. Want Jezus heb ik nodig. Jezus, Die in Zijn komen al dierbaar wordt. ‘Zie, Ik kom.’ Laat staan in Zijn gebrachte offer: ‘Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven.’ Hij riep uit met grote stem: ‘Het is volbracht.’

Met Pasen is getoond in het geopende graf: ‘Het is genoeg.’ Met hemelvaart is getoond: Het is volmaakt. Leest u maar in vers 14. Daar staat het: ‘Want met één offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen die geheiligd worden.’ Worden ... tegenwoordige tijd. Daar is God namelijk nu nog steeds mee bezig, om dat toe te passen. Hij heeft in eeuwigheid ‘volmaakt’. Hebreeën, wat wilt u dan nog toevoegen? U hangt zo aan de vormendienst. Welke beweegoffers wilt u dan brengen? Op welke manier wilt u uzelf dan aangenaam maken bij God? Hoe wilt u dan naderen? Kijk eens naar vers 23: ‘Vreselijk is het te vallen in de handen van de levende God.’ Hoe wilt u dan naderen? Wat wilt u dan meebrengen? Wat wilt u veranderen? Wat wilt u zelf offeren en toebrengen? Het is alles eeuwig tekort.

Hebt u weleens moed gehad? En toen? De schaduw is niet de zaak zelf. De belofte is niet de vervulling. Heenwijzing is niet de reiniging. De apostel bedoelt dat niet hard, maar het blijkt zo noodzakelijk – toen en nu – want de Hebreeën dreigen af te zakken en moedeloos te worden omdat ze de vastigheid van dat ene Offer door de toepassing van de Heilige Geest, de Geest van Pinksteren, zo missen. Ze houden van een Joodse preek. Zulke preken worden helaas nog steeds gehouden. Is een Joodse preek een preek uit het Oude Testament? Nee hoor. Dat hoeft helemaal niet. Elke bladzijde van het Oude Testament is vol van Jezus. Wat is dan een Joodse preek? Dat is een preek waar Immanuël niet in het middelpunt staat, waar Hij niet de kern is. Waar de weg naar Hem en de heerlijkheid van Hem niet gepreikt wordt.

Zo ook in het gebed. Weet u wat een Joods gebed is? Dat wisten de Hebreeën goed, en dat geslacht is nog steeds niet uitgestorven. Een Joods gebed is een gebed waarin wezenlijk Jezus wordt gemist. Natuurlijk, aan het eind van het gebed zeg je wel ‘om Jezus’ wil’. Natuurlijk, dat doen we nog net wel. Maar waar is de beléving van de Nederlandse

Geloofsbelijdenis artikel 26: Wij hebben geen toegang tot God dan door het bloed van Immanuël, en buiten het bloed van Jezus is ons de toegang rechtvaardig gesloten. Wat arm als dat wordt gemist. Getuigt ons gebed, persoonlijk, ambtelijk, van deze waarheid? Buiten het bloed is de toegang gesloten. Zonder bloed is er geen toegang, geen naderen. Is dat tastbaar, ook in ons ambtelijk gebed? Of bidden we een Joods gebed, preken we een Joodse preek, hebben we een Joodse geloofsbeleving die bestaat uit allerlei verhalen, maar waarin Jezus praktisch gemist wordt?

Hoe heeft Hij waarde voor u gekregen in de gangen van Zijn vernedering? Hoe is Hij u verklaard in de gangen van Zijn verhoging? Waar is de zielenrust van Zijn 'zitten'? Waar is de rust van Zijn Hemelvaart? Hij rust uit. Hij rust van Zijn offeren. Hij rust van alle onrust. Want Hij had hier op aarde eigenlijk nooit rust. In de moederschoot ging Hij al van Nazareth naar Bethlehem. Kort na Zijn geboorte moest Hij naar Egypte. Daarna weer terug. Niet naar Judea maar naar Galilea. Daar wilden ze Hem van de stelte werpen. Hij moest zeggen dat de vossen hun holen hebben en de vogelen des hemels een nest, maar de Zoon des mensen heeft niets waar Hij Zijn hoofd op neerlegt. Toen Hij stierf, had Hij geen kussen onder Zijn hoofd. Zijn eigen borst, daar legde Hij Zijn hoofd op neer en sprak: 'In Uw handen beveel Ik Mijn geest.' En het hoofd buigende gáf Hij de geest.

Elke dag, als de Zoon des mensen bezig was, gold van Hem: 'De Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren is.' Daar is Hij nu ook mee bezig. Daarom laat Hij Zijn Woord nu klinken. Hij is nog steeds bezig om te zoeken, om het verlorene te zoeken, om het doodschuldige te zoeken dat verloren is. Dat doet en deed Hij in Zijn woorden, dat onderstreept en onderstreepte Hij in Zijn daden, in Zijn tekenen en wonderen. Wanneer de mensen dan weg waren, bad Hij op een berg, alleen. In de pestwalm van de zonde kon Hij haast niet ademen. 's Nachts ademde Hij in het zoeken naar de gemeenschap met Zijn heilige Vader. Degenen die bij Hem horen, weten – als het goed is – ook wat dat is. 'Maar Deze (...) is in eeuwigheid gezeten ...' Hij rust nu uit aan de rechterhand des Vaders. Tot Hem heeft het geklonken: Er is in de hemel geen eervoller plaats dan in Gods troon, aan Vaders rechterhand. 'Dat verdient U, Mijn heilig Kind, Mijn Gezalfde. Ga maar zitten. Rust maar uit. Het is goed. Het is genoeg.' Maar Hij brengt daar de tijd niet in ledigheid door. Van Hem lezen we: 'Christus

is het Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt.' Daarover gaat het in onze vierde gedachte. We gaan eerst zingen uit Psalm 110, het eerste vers, het gedeelte dat eigenlijk in onze tekst wordt aangehaald, namelijk:

Dus heeft de HEER' tot mijnen Heer' gesproken:
"Zit op den troon ter rechterhand naast Mij;
Tot Ik de macht Uws vijands heb verbroken,
En U zijn nek tot ene voetbank zij."

Gemeente, we overdenken 'Maar Deze ...' Hij wordt aangewezen, Hij wordt verkondigd in Zijn heerlijke Middelaarsbediening. Hij wordt bezongen. Vol van eerbied en aanbidding. 'Maar Deze ...' We overdenken dus ten eerste Zijn Persoon. Ten tweede Zijn offer. Ten derde Zijn zitten. Onze laatste gedachte is:

4. Zijn verwachten

Hij zit daar niet ledig. We lezen in vers 13 – op grond van Psalm 110: 'Voorts [dat is voortaan, dus gezien vanaf de Hemelvaart, vervolgens Pinksteren tot de wederkomst] verwachtede totdat Zijn vijanden gesteld worden tot een voetbank Zijner voeten.' Let u even op vers 15: 'En de Heilige Geest getuigt het ons ook.' Dit is dus het getuigenis van de Heilige Geest. Dit is alleen te verstaan door de werking van de Heilige Geest. Deze Heilige Geest Die in Jeremia 31 wordt beloofd, zal de rechten Gods in het hart afdrukken. De Heilige Geest zal inwonen. De Heilige Geest getuigt van déze dingen. Het gaat om de periode van Hemelvaart tot wederkomst. Het gaat om het getuigenis van de Pinkstergeest.

Wij leven tussen Hemelvaart en Pinksteren. Het gaat om dat getuigenis van de Heilige Geest in ons hart. Wat verstaan wij daar nu van? Wat zegt uw hart als het gaat om 'Deze'? Hier staat dat de ten hemel Gevarene in rust is, en dat Hij wacht. Staat dat er inderdaad? Nee, dat staat er niet. Hij ver-wacht. Dat is wachten met ver- ervoor. Wachten met vérlangen. Dat heeft alles te maken met Zijn bidden. Voortaan is Hij voortdurend biddende in uitzien. Waarnaar? Dat Zijn vijanden aan Zijn voeten zullen komen. Dát is Zijn uitzien. Het gaat niet om lieve, Godzoekende mensen die het al aardig voor elkaar hebben. Nee, het gaat om vijanden van God in Zijn aanbiddelijke recht en soevereiniteit.

Het gaat om vijanden van deze Jezus, om vijanden van de gangen van Zijn vernedering en verhoging, in hun afkeer en blindheid. Daardoor zijn het vijanden van hun eigen zaligheid. Bent u dat ook?

Jongelui, toen ik net zo oud was als jullie, dacht ik dat ik God zocht. Op mijn manier bedoelde ik dat serieus. Maar weet je wat gebleken is? Dat vijanden met God verzoend worden. Je kunt op een nette manier vijand zijn óf in een weg van uitspattingen. De Hebreëen waren nette vijanden van het kruis van Christus. Dat kan dus ook! Er zijn dus ook heel serieuze vijanden van het kruis van Christus. Dat zijn mensen die alleen maar zalig willen worden op hun eigen manier. Zij verbinden daar zo hun eigen voorstellingen aan en hun eigen voorwaarden. Maar nu staat er hier dat Hij met verlangen wacht tot er vijanden aan Zijn voeten zullen komen. Paulus schrijft 'dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog vijanden waren'. Hij is niet voor ons gestorven toen we lief, vroom dachten God te zoeken en te bedoelen. Nee, daar komt niks van terecht. Christus is voor ons gestorven toen wij nog vijanden waren! In de hemel wordt ernaar verlangd dat zulke vijanden aan Zijn voeten zullen komen.

Ik heb u net gevraagd of er nog méér bloed gestort kon worden. Ik wil u nog een vraag stellen: Kan het Evangelie van vrije genade in deze Jezus nog ruimer verkondigd worden? Het gaat niet om opgeknapte mensen, om God zoekende mensen, om goedbedoelende mensen, om God behagende mensen. Nee, het gaat om een grote vijand. Welnu, zulke mensen zijn welkom aan Jezus' voeten. De vrouw, van wie iedereen wist hoe slecht ze was, wist heel goed wat deze voeten waren. Zij hield niet op om die voeten nat te maken met haar tranen. Gemeente, aan déze voeten is nog steeds plaats. Kinderen, jongeren, daar is nog plaats genoeg voor vijanden.

'Verwachtende ...' In dit Oudnederlandse woord 'verwachtende' horen we dat Jezus daarmee voortdurend bezig is. 'Verwachtende ...' Dat moeten we maar niet veranderen. Zo horen we precies waar Hij voortdurend mee bezig is. 'Totdat Zijn vijanden ...' Het zal eenmaal eindigen. Eén ding, of u het gelooft of niet gelooft, maar álle knie zal zich voor Hem eenmaal buigen. Alle tong zal Hem belijden. Jood, heiden, vijand, kind van God. Er zal wel een groot verschil zijn in dat buigen en belijden, maar iedereen zal buigen. En daarom: Zalig, zalig als u in het heden van genade aan deze gezegende voeten mag buigen. Als u het

voor God mag verliezen. Als u het hartelijk met God eens mag worden en mag zeggen: 'En wij toch rechtvaardiglijk, want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben.'

Maar Zijn doorboorde voeten trappen u nu niet weg, als u het verliezen mag en als u het met God eens mag worden, als er niets overblijft dan enkel deze bloedgerechtigheid. Want die bloedgerechtigheid redt alleen van de dood. Zalig om het voor God te verliezen en aan Zijn voeten te komen. Maar wee, wee, wee als het straks te laat is. Dan zal het klinken: 'Doch deze Mijn vijanden, die niet hebben gewild dat Ik over hen Koning zou zijn, breng ze hier en sla ze hier voor Mij dood.' Kies maar. Het is nú verliezen in opzoekende zondaarsliefde, of straks verliezen in eeuwige toorn ... 'Kiest dan heden wie gij dienen zult.' Vijanden worden nu nog met God verzoend. Daarom hoort u een preek uit de Hebreënbrieff in een week tussen Hemelvaart en Pinksteren. Alle knie zal zich voor Hem buigen.

'Totdat Zijn vijanden ...' Er zijn nog meer vijanden. Denk aan de duivel, de wereld, de satanische machten, de handlangers, de vijanden van Gods Kerk en noem maar op. Zij zullen het ook verliezen. Dat is eeuwig zeker. Maar Hij ziet ernaar uit dat vijanden, Adamskinderen, aan Zijn voeten zullen komen. En ten slotte, Hij ziet ernaar uit dat alle knie zich voor Hem buigen zal. We zien de voortschrijding van de Godsopenbaring op de hoogte van Pinksteren uitlopend op de wederkomst. Hem is toegezegd in Psalm 2: 'Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting.'

Hij zal Zijn onderdanen hebben. Maar Hem is ook toegezegd dat al Zijn vijanden verpletterd zullen worden. Daar reizen we naartoe. Hoe zal het dan met u, met jou zijn?

'Maar Deze ...' Kinderen van God, waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn. 'Maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods.' 'Want door één offerande heeft Hij in der eeuwigheid volmaakt die geheiligd worden.' Dit werk gaat nog steeds door. Jezus ziet uit naar Zijn totale overwinning. En wie u dan ook bent, thuis in drukte of in stilte: Nú buigen is zalig. Straks buigen is rampzalig. Kies dan heden wie gij dienen zult! Kinderen en jongeren, Hij wacht met verlangen dat jonge vijanden aan Zijn voeten zullen komen. 'Heden, zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw hart niet, maar laat u leiden.'

Amen.